

09/08/2024

У Горњем Заостру код Берана Епископ Методије служио Литургију и помен невино страдалим жртвама и припадницима ЈуВуО у Другом свјетском рату

Његово Преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки Г. Методије служио је на празник Преподобномученице Параскеве, у четвртак 8. августа 2024. године, Свету Архијерејску Литургију у цркви, посвећеној Светој мати Параскеви, у Горњем Заостру, код Берана.

Преосвећеном Епископу су саслуживали: протојереј Стефан Миловановић и јереј Миленко Ралевић, уз молитвено учешће бројног вјерног народа, који се традиционало сабира на празник Свете мати Параскеве у Горњем Заостру.

Ријечју архипастирске бесједе обратио се Владика Методије, честитајући данашњи празник и славу храма у овом благословеном мјесту.

„Да се Богу помолимо и да се сатвори веће чудо него што је чудо стварања свијета. А које је то чудо које је веће од чуда стварања свега видљивог и

невидљивог? То је чудо служења свете Литургије и свете евхаристије на овом мјесту, гдје су се хљеб и вино, оно што ми земаљско приносимо као предложене дарове Христу Богу нашем и Творцу, Оцу небеском и Духу Светом на дар, претварају се у само Тијело и Крв Христову. То је веће чудо него чудо настајања онога што је створено, јер овдје међу нама Христос се поново обрео у заједници Духа Светог. То је веома важно да знамо и да тога будемо свјесни, а онда из те љепоте Божјег присуства уљепшаће се и наша душа и наш сабор и наш храм који је у изградњи. Све ће се уљепшати и добити ону вјечну и непролазну димензију вишег начина живота, на онај начин живота на који смо призвани од кад смо се родили, па до кад у гроб сиђемо и оставимо ово тијело које носимо, физичко, и у шта смо се огрнули и одемо у сусрет Оцу нашем небеском“, казао је Епископ Методије, додајући да поред разних смрти које човјека вребају у овом животу, па и од физичке за коју се мисли да је најстрашнија, Господ је рекао да физичка и биолошка смрт није најстрашнија, да је она врата кроз која човјек треба да прође.

„Најстрашнија је духовна смрт, када душом погинемо, онда је несретна наша судбина вјечна и несретан је дан у који смо се родили и настали на овом свијету. Због чега? Зато што смо изневјерили оно за шта нас је Господ назначио. Окупљајући се овдје на светој Литургији и сабирајући се око Тијела и Крви Христове и Њиме се причешћујући, а уз то слушајући шта нам Господ говори у Јеванђељу, размишљајући о томе, творећи, чућемо, између осталих ријечи и ону коју нам је Он је поручио, свима онима који иду за Њим, а то значи свима нама сабранима овдје: Онај који жели мени да сљедује нека узме крст свој и нека иде за мном. Шта значи узети крст свој и ићи за Христом?“

„Крст у то вријеме кад је Он говорио то својим ученицима био је страшни симбол страдања и смрти и понижења људског. Кад се за неког у то вријеме каже да узме свој крст то је значило да му је римска империја дала крст да носи на којег ће га разапети и на којем ће умријети на највећим мукама. Господ онда наставља, говорећи да они који Га сљедују буду спремни да прођу страдања која је прошао и Он, а ако нас та чаша у животу и мимоиђе, онда макар да будемо спремни да истрпимо све невоље, муке и недаће, искушења, које нам у овом животу дођу Њега ради, јер Он каже: Ко сачува живот свој, изгубиће га, а ко изгуби живот свој мене ради, и Јевађеља, тај ће га сачувати. Тиме је објаснио шта значи крсни и крсно-васкрсни пут идења за Њим“, бесједио је Његово Преосвештенство.

Навео је да су наши преци то знали и сви су ишли тим путем, сви су смирено и кротко свој крст носили са благодарношћу и молитвом, с надом на обећање

будућег живота.

„Остајали су људи и бивали, не само витезови који су били ратници и бранили оно што је најсветије и највредније што нам Бог даје, а то је слободу, него су постајали и витезови духа, постајали су светитељи Божји, свети Божји људи. Сви наши ратници, зато се народ толико веже увијек за њихов лик, и цара Лазара, и Александра Невског и све оне велике војводе који су у ослободилачким ратовима, и вождове, од Карађорђа у новије вријеме, па до Мишића, Степе Степановића, Петра Бојовића и Радомира Путника, волио их је зато што су се без штеђења, без размишљања и без устезања давали безрезервно и жртвовали за свој народ, за вјеру, за отаџбину и за Цркву своју“.

„То су били најплеменитији људи нашег народа, не само најшколованији те велике војводе, него су били и најчеститији, најпоштенији и најсветији људи. Кад су све земље са својим народом ослободиле од разних туђина и империја, онда су се у доба мира повукли, јер су дошли неки други људи, којих у тим ратовима нигдје скоро да није било, па су заузели поједине положаје и власт и моћ и све оно што је српски народ као кредит стицао код Господа, петсто година робујући, говорио је Владика Николај, просули су све ти тадашњи народни прваци за тих 20 година“, рекао је Владика Методије.

Навео је да су се велике војводе повукле, а Радомир Путник је умро у Ници 1917. године у сред дешавања Великог рата. По окончању рата дуго година су његове кости остале тамо, нико се није сјетио да их пребаци у Србију и тек после много година пренијели су их и сахранили на Новом гробљу у Београду.

„Имена и слава тих великих ратника и витезова је сметала људима који су тада владали, а онда се Степа Степановић вратио у свој Чачак и мирно остао до краја свог живота, разумијевао се у политику, али није хтио у то да се мијеша, иако су га звали. Знао је ко су ти људи, чиме се баве. Живојин Мишић је рано умро 1921. године зато што је видио куда је све кренуло. Молио је 1919. године, још су аустријске трупе проваљивале корушкој области и силазиле у данашњу Словенију, а он није ни питао владу, него је с војском отишао, потукао их до кољена и ослободио те крајеве, помогао Словенцима који нису могли да се одупру. Онда су исти ти Словенци, ти Аустријанци који су у тој корушкој области били, после тога на неком референдуму изгласали да припадну Аустрији. Говорио је Живојин Мишић краљу Александру регенту: Немојте да се мијешамо са овим људима којима није стало до заједнице са нама. Нећемо се добро провести, не могу нас очима видјети, имају неке своје скривене намјере и интересе. Није добро да то радимо, све што смо гинули и

ослобађали свој народ, биће узалуд ако не заокружимо своју државу. Није био послушан и умро је несрећан, знајући у ком правцу иде све оно због чега су се борили“, навео је Преосвећени Епископ, додавши да је Петар Бојовић, који је најдуже до њих поживио, дао се 1941. године као старац на располагање генералу Дражи и Југословенској војсци у отаџбини, и тадашњој Влади која је била у изгнанству у Лондону да помогне што буде могао.

„Али, пошто је био у дубокој старости он је само показивао своју добру вољу и намјеру да би га 1944/45. године несрећни млади комунисти претукли и злостављали, а његов млађи син који га је бранио он је после на десет година тешке робије био осуђен, јер је оца бранио. Отац, велики војвода Петар је мало потом од последица малтретирања преминуо. Ти њихови наследници су били, и Драгољуб Михаиловић који је окупио војску, то што је остало, краљеву и дали су отпор фашистима. Павле Ђуришић, то добро знате, подигао је устанак против фашиста овдје, ослободио је Беране; Бајо Станишић је јурио Талијане до сред Албаније, па му рекли да се врати, а они који су после Другог свјетског рата завладали овим просторима су их анатемисали, проказали и говорили све оно што они нису били да би облатили њихово часно име у народу, да би све оно што је српско племенито уништили, па су четнике приказивали, ту најплеменитију војску, краљеву војску, која није била лумпенпролетаријат, приказивали их, стварали слику какву је стварао Броз, Кардељ и онај Вељко, који је снимао оне филмове, као крезубе, масне који држе кустуре зарђале у зубима и пријете кога ће од нејачи да убију, све оно што они нису били“.

„Исти ти који су их таквима приказивали напунили су све јаме овдје по Црној Гори које неке од њих ни данас нису отворене, нити су кости мученичке из тих јама извађене. Али, правда је твоја, правда вјечна и ријеч је твоја истина, каже се у молитви Господу. Џаба су све то, свих тих деценија радили. Овдје у Црној Гори изгледа тај комунизам се највише зачурио и они који су насљедници не оних комунистичких идеја о јединству, него србофобије и србомржње, који су имали намјеру да истријебе и да слома српски народ овдје, да га обезбоже, да му узму душу и да га убију духовно, а да га оставе биолошки да живи под неким другим именима под каквим данас у овим просторима живи. Али, остало је српског народа, гдје је текло и капаће, велика је сила Божја и благодат Његова и, ако Бог да, свим тим великим јунацима, не само да се окупљамо, а то је на првом мјесту, да служимо Литургију, да данима прије и после овог празника, организујемо нека предавања, симпозионе, угледне историчаре и академике доведемо, да говоре народу, овом простору и овој земљи ко су били ти великани које ми

данас помињемо и за чију душу се данас Богу молимо и помен служимо и њих се сјећамо“, казао је Владика Методије.

Споменици, који су се покушали дићи оvdје, у оно, по његовим ријечима, невријеме, да Бог да да се подигну тим великим људима, а свим злочинцима да се суди.

„Ми смо чули да се некима, који су дјецу по Велици убијали, да се славе по одређеним просторима Црне Горе и то никоме не смета, а ако се неки велики из нашег рода, који се против фашиста борио, који је дигао устанак оvdје и који је погинуо у Јасеновцу, страшно уморен, мучен и убијен од усташке руке, њему се приписује да је био фашиста, који је све дао за свој народ. Зато треба не само да их помињемо, него да то добро о њима освијетлимо, цијели тај историјски тренутак и вријеме у ком су они живјели због нас, не због њих, да би ми разумјели зашто то треба да радимо и да пратимо, у свему идемо стазама и путем наших светих предака. Нека вам је ова дивна слава на здравље и на спасење, нека вас чувају молитве Преподобномученице Параскеве и наших дивних, светих предака, војника и војсковођа, које је народ увијек највише волио. Зато је народ наш увијек волио војску, па чак и у оно Титово вријеме. Кад виде војника, воле војника, јер војник себе даје непоштедно. И живот свој даје, а од те љубави веће нема, као што је Господ рекао, то је највећа заповијест, да од те љубави веће нема да ко живот свој да за ближњега свога. Зато су они нешто најљепше, најљепши цвијет српског народа“.

„Бог вас благословио и, у свјетлу овога о чему смо говорили, да се тако састајемо, да о њима причамо, да причамо другим људима, не само да нас прозивају и да форсирају слику о нама онакву какву су стварали Броз, Кардељ и Вељко Булајић, него ону истинску, праву великих војвода као што су и ове војводе, који су били у Југословенској војсци у отаџбини, били истински, прави њихови наследници. Драгољуб Михаиловић се борио на Дрини против аустроугарских трупа, под командом Степе и Мишића, као млад поручник и добио похвалу јер није бацио тешки митраљез, јер је требао тешког наоружања да се ослободе да би одступали, него га је сачувао о донио до Албаније. То су најбољи били официри и војници српског народа, али су наши душмани стварали слику о њима као о неким најгорим злотворима и мрачњацима. А у ствари, они су тиме што су њих блатили, ти несретни људи, сакривали и прикривали мрак који су они у себи носили и који су свуда око себе сијали и чији траг смрди нечовјештвом и до дана данашњег“, закључио је Епископ будимљанско-никшићки Г. Методије,

поручивши да увијек треба имати на уму „да смо поштоваоци и потомци најплеменитијих људи, највеће аристократије овог народа, а не башибозука“.

По одслуженој Литургија извршен је парастос невино страдалим жртвама и припадницима Југословенске краљевске војске у Отаџбини у Другом свјетском рату.

Освештан и преломљен славски колач, а заједничарење је настављено уз трпезу љубави и пригодан програм.

mitropolija.com